Pregaria.cat

Entrada

La cel.la personal

Penses en la necessitat que tens de pregar. Evidentment imagines que ets en un lloc solitari, a casa teva, a un indret de la natura veient el mar o contemplant els cims, o en el recer d'una capella; potser en aquell convent silenciós on sents cantar els ocells. Sembla que el desig del Senyor va unit a llocs especials, a postures del cos, a músiques ambientals o a exercicis de relaxació. Però pregar, es pot pregar arreu.

Hi ha una cel·la amagada dintre teu. Està feta de cos i d'esperit. Plena de records i ornaments de vida. Modelada per un artista invisible. Es pot connectar o desconnectar dels altaveus inalàmbrics que et situen enmig del soroll ambiental o de la seva absència.

En el centre de la cel·la hi ha el teu jo. El jo no és la ment, ni els sentiments, ni les pors, ni els records, ni els deures, ni els dogmes. El jo ets tu, que pots arribar a guiar i dirigir la ment, els sentiments, la memòria, i fins tranquil·litzar les pors, que pots prémer la connexió exterior o restar-hi aïllat.

Generalment la ment, els sentiments, la memòria i les pors els agrada fer el que volen, entrar i sortir del jo sense ni trucar la porta, introduir-se i manar, acaparant el teu espai vital. Són una mica intrusos. Però pas a pas, amb paciència, pots anar posant ordre i que aprenguin a demanar entrada. Arribar a que el teu jo sigui el centre és un dels secrets de la saviesa.

A la cel·la interior hi ha també el Tu. Fixat ... un Tu amb majúscula, ja que de *tus* virtuals amb minúscules n'hi ha molts.

Aquest Tu pot ser desconegut, amagat, silent, atent sempre al jo, i per part d'Ell voldria arribar a ser l'amic del teu jo, el confident, la força, l'amor i la comunió. Fonamentalment l'has de deixar fer. Com que és molt respectuós generalment espera senyals teves, ni que siguin molts suaus i tendres, per que et sentis mirat i estimat.

No et pensis Ell hi és des de que es va començar a fer la cel·la. Quan l'estaven construint ja hi era. Tot ho anava modelant. Era com un teixidor amorós. La seva intenció no és pas marxar-hi mai. Si algun cop el treus a fora, se'n va.... i també s'hi queda. Marxa perquè sempre respecta la teva llibertat. S'hi queda per tal de que la cel·la no deixi de ser. Sense Ell la soledat s'aniria fent insuportable.

Pots entrar a "la cel·la del teu jo–Tu" en el carrer, a l'oficina, fent cua, bevent una cervesa,.... ara mateix. Ja veuràs que no resulta complicat. I el més normal és que ben aviat del "nosaltres" resultant connecteu amb els tus virtuals, amb la natura, tota. Són les coses de l'amor.

Salm 139 (138) Senyor, has penetrat els meus secrets